

IN LATVIA

by IVAN RUGIERO

Copyright © <year of publication> by Ivan Rugiero
All rights reserved. No part of this work may be reproduced or transmitted in any
form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying and
recording, or by any information storage or retrieval system, without the prior written
permission of the publisher.

ISBN: <isbn>
Printed by <publisher>
Printed in <city where printed>

Contents

I	Sieniriemua	5
II	Votkan riemua	7
III	Second chapter	8

Chapter I

Sieniriemua

 n toukokuun neljäs, ja kesän 2020 ensimmäisiä lämpimiä päiviä, kun poukkoilen puunjuurien alustamaa kinttupolkua alas kaupunkipyörällä. Siis sellaisella Helsinkiläisen lähikaupan mainoksilla kuorrutetulla polkupyörällä, joita saa lainattua pitkin kaupunkia sijoitetuista telineistä noin kolmenkymmenen euron kausivuokraa vastaan. Tänä kesänä pyöräpalvelu oli laajentunut jo Viikkiin, jonka metsäisiä luontopolkuja poljin nyt ympäriinsä auringonsäteiden täyteen sään kunniaksi. Ihmisiä oli liikkeellä paljon – tämä Suomessa ja maailmalla riehuvasta korona-viruksesta huolimatta, sillä alkukevään pahin leviämisevaihe oli jo ohi, ja tietty tottumus ja huolettomuus sairauden läsnäolosta valitsi Suomen yltiö-onnellista kansaa, jota ei piinattu ulkonaliikkumiskielloilla samaan tapaan kuin suurta osaa varsinkin eteläisemmän euroopan maista.

Polku kaartaa hieman oikealle. Pidän oikeaa jalkaa suoristettuna valmiina ottamaan vastaan, jos pyörä lipsahtaisi pois uralta töyssyisellä polulla. Vasemmalla farkkujen polvessa on saumasta saumaan repsottava reikä, jonka liepeistä lepattaa lankoja tuulella. Flat cap-lätsän alta repsottaa koronaeristystä liikaa nähneet hiukset.

Rymistän metsäpolulta lenkipolulle hiekkatielle, jossa ihmiset kuljeksivat eri suuntiin kävellen, ja juosten, ja pyörällä – miten ikinä: yksin, kaksin, perheiden kanssa. Singahtaessani lenkipolulle pyöräni kanssa vastaan tuleva pariskunta katsoo minua ja naurahtaa. Onneksi minulla on päässä pyöreät tummat aurinkolasit, joiden taakse piiloutua, sillä pupillini ovat luultavasti hieman laajentuneet: mikroannokseksi tarkoitettu psilobiinisieni-annos osoittautui taas toivottua toimivammaksi. Mutta olin onnellinen. Oli kaunis päivä ja olin rakastunut. Tuntui kuin universumin palaset olisivat lokahtaneet yhteen; kuin jonkinlainen mahdollisuuksien potentiaali olisi käynyt to-

teen – kaikki tuntui määrättyltä; koko aiempi elämä oli ollut valmistautumista tähän tilanteeseen. Tuntui kauniilta, mutta myös pelottavalta. Kun äkillinen rakkaus lyö mieheen, se voi lyödä tuhannen voimalla. Arvaamattomasti jalat alta.

Chapter II

Votkan riemua

Olin juuri rakastunut tuhannen kerran.

Chapter III

Second chapter

hurdur